

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/1651/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.IV.20.154/2025/5. számú ítélete ellen benyújtott alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (Dr. Káposztás Zoltán Ügyvédi Iroda, eljáró ügyvéd dr. Káposztás Zoltán) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján benyújtott alkotmányjogi panaszában a Kúria Pfv.IV.20.154/2025/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte az Alaptörvény E) cikke és IX. cikk (1)–(6) bekezdése sérelmére hivatkozással.
- [2] 2. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege a következő.
- [3] 2.1. 2024. március 15-én az osztrák *Lebensmittel Zeitung* kereskedelmi sajtótermék online felületén cikk jelent meg „A Spar Ausztria megvédi tulajdonát Orbántól” címmel. A cikkben többek között az szerepel, hogy a cég a Kormány külföldi kereskedőket érő fokozódó zaklatására reagálva vagyonelemeket visz ki Magyarországról. A cikk szerint „[a] Spar Ausztria biztonságba akarja helyezni a vagyonát Orbán Viktor magyar miniszterelnök karmai elől. Orbán már javasolta a kereskedelmi vállalkozásnak, hogy biztosítson részesedést egy rokonának a magyar leányvállalatában. Tulajdonképpen a Kormány részesedés révén meg akarja szerezni vállalkozásunkat – mondta a Spar igazgatótanácsi elnöke, Hans Reisch.” A cikk beszámol a kiskereskedelmi különadóval kapcsolatos történésekről, és arról, hogy az Európai Parlament aggodalmát fejezte ki a magyar oligarchák vagyonszerzése miatt.
- [4] 2024. március 16-án jelent meg az economx.hu elnevezésű hazai portálon „Orbán Viktor oligarchái elől menekül az osztrák Spar csoport” című írás, amely szemlézi a *Lebensmittel Zeitung* cikkét. Az abban írtak alapján beszámol a SPAR Csoport magyarországi vagyonának kivonásáról, a működés átalakításáról, a kiskereskedelmi

különadók, és az árbefagyasztás kapcsán az Európai Bizottságnál indított eljárásról. A cikk tartalmazza, hogy „[a] Spar Ausztria meg akarja védeni vagyonát Orbán Viktor karmaitól, aki már kérte a kereskedelmi multitól: engedje meg rokonának, hogy befektessen a magyar leányvállalatba. Alapvetően a magyar kormány részesedésen keresztül akarja átvenni a cégünk tulajdonjogát – fogalmazott nyilatkozatában Hans Reisch.”

- [5] Az indítványozó által szerkesztett portálon 2024. március 17. napján jelent meg a „Magyar oligarchák elől menekül az osztrák Spar Csoport” című cikk. A cikkben az economx.hu internetes sajtótermék írására hivatkozással tudósítanak arról, hogy az osztrák *Lebensmittel Zeitung* (élelmiszeripari szaklap) számára a SPAR Austria kereskedelmi csoport vezérigazgatója, Hans Reisch azt nyilatkozta, hogy a magyar miniszterelnök különadókkal és árbefagyasztással „zaklatja” a nagy élelmiszerláncokat, emiatt feljelentést tettek az Európai Bizottságnál, illetve átszervezték a magyarországi Spar működését azért, hogy megvédjék a céget „Orbán karmaitól”. Hans Reisch nyilatkozataként közlik, hogy „a Spar Austria meg akarja védeni vagyonát a miniszterelnök köreitől, aki már kérte a kereskedelmi multitól: engedje meg a rokonának, hogy befektessenek a magyar leányvállalatba”. A cikk megjelenítette az ügyel kapcsolatban kiadott kormányzati tájékoztatást azzal, hogy abban az szerepel: „a kiskereskedelmi különadót az Európai Unió Bírósága nyilvánította jogszerűnek. Ezek a tények, minden más állítás alaptalan”.
- [6] 2.2. Magyarország miniszterelnöke, Orbán Viktor (a továbbiakban: felperes) 2024. április 8-án helyreigazítási kérelemmel fordult az indítványozóhoz, amelynek az nem tett eleget.
- [7] 2.3. A felperes ezt követően keresetet nyújtott be a Fővárosi Törvényszékhez, amelyben az indítványozó alábbi szövegű helyreigazítás közzétételére kötelezését kérte: „Portálunk 2024. március hó 17. napján közzétett, »Magyar oligarchák elől menekül az osztrák Spar Csoport« című cikkében valótlan tény híreszteltünk akkor, amikor Hans K. Reisch azon állítását közzétettük, miszerint Orbán Viktor kérte Hans K. Reisch Urat arra, hogy engedje meg rokonának, hogy befektessen a Spar magyar leányvállalatába. Ezzel szemben a valóság az, hogy Orbán Viktor nem kérte sem Hans K. Reisch-től, sem a Spar kereskedelmi multi bármely tulajdonosától, képviselőjétől és munkavállalójától azt, hogy engedje meg rokonának, hogy befektessen a Spar magyar leányvállalatába.” Arra hivatkozott, hogy a kifogásolt alperesi közlés tényállítás, amelynek valóságát az arra irányuló kötelezettsége ellenére az indítványozó nem bizonyította, így a valótlan tényállításnak minősülő közlés esetében helyreigazításnak van helye.
- [8] Az indítványozó a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy a SPAR nevezett vezetőjének felperest érintő nyilatkozatát tartalmazó cikk egy komoly nemzetközi

érdeklődést kiváltó közérdekű témában született és erről az ügyről kötelezettségüket teljesítve tájékoztatták a magyar közvéleményt. Az indítványozó kérte annak értékelését, hogy a cikkben megjelenítették a felperes álláspontját.

- [9] Az elsőfokú bíróság a 2024. május 14. napján kelt, 40.P.21.153/2024/4. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában kifejtette, hogy a keresetben foglaltakkal szemben a felperes az adott esetben nem magánszemélyként szerepel a cikkben, annak tartalma egészében közügynek minősül. Úgy értékelte a SPAR vezérigazgató nyilatkozatát, hogy ő gyakorlatilag „egy kalap alá veszi” a felperes rokonait mint befektetőket, illetve a magyar államot, azaz összefonódást lát a magyar állam és a felperes rokonainak gazdasági tevékenysége között. A cikk tartalmi lényegeként azt rögzíti, hogy a felperes arra akarja rávenni a vállalkozást, hogy engedje meg a befektetést rokonának és ezáltal részesedés szerzését a cégben, és akkor kedvezőbb lesz a vállalkozás magyarországi piaci helyzete. A cikkből világosan kitűnik, hogy a nyilatkozó személy álláspontját közli. Az elsőfokú bíróság kiemelte: a cikk nem állította, hogy a felperes bárkit is zsarolna, hanem arról számolt be, hogy Hans K. Reisch nyilvánosan milyen nyilatkozatot tett. Az elsőfokú bíróság szerint nem volt szükség arra, hogy az alperes részéről külön megkeressék a felperest, illetve apparátusát a válaszadásra, tekintettel arra, hogy a kiadott hivatalos nyilatkozatra figyelemmel más válasz nem volt várható. Összefoglalóan az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az indítványozó tényállítást híresztelt, de mindezt jogszerűen tette. Az idézet pontos volt, forrását megjelölték, helyet adtak a felperes álláspontjának is.
- [10] 2.4. Az elsőfokú döntéssel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a keresete szerinti döntés meghozatalát, az indítványozó perköltségben való marasztalását kérte. Az indítványozó fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, valamint a felperes perköltségben való marasztalását kérte.
- [11] A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2024. október 17. napján kelt, 2.Pf.20.386/2024/4/II. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és a felperest a perköltség viselésére kötelezte.
- [12] A másodfokú bíróság mindenben egyetértett az elsőfokú bíróság által kifejtett indokokkal. Rögzítette, hogy valóban tényállítás híresztelése történt, ezek esetében a főszabály valóban az, hogy a híresztelés valóságát sajtó-helyreigazítási perben a sajtószerv köteles bizonyítani, de az adott esetben az elsőfokú bíróság által is felhívott 34/2017. (XII. 11.) AB határozatban (a továbbiakban: Abh1.) rögzített szempontrendszer alapján azt kell vizsgálni, hogy a sajtószerv számára adott-e a bizonyítási kötelezettség alól a kimentés lehetősége. A másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal egyezően úgy foglalt állást ebben a kérdésben, hogy az indítványozó eleget tett a ráháruló kötelezettségeinek azzal, hogy a kérdéses kitélt

szöveghűen idézte, megjelölte annak forrását, a közlésnek szoros kapcsolata volt a cikk lényegi tartalmához. Az indítványozó megfelelő kifejezésmódot alkalmazott és biztosította a válasz lehetőségét, még ha ez közvetett módon is történt. Összességében a perbeli közlést kiegyensúlyozottnak találta azzal, hogy az idézett telex.hu írás megfelelő forrást keresett meg a felperes álláspontjának ismertetésére (Miniszterelnöki Kabinetiroda), ráadásul a felperesnek pozíciójánál fogva egyébként is számos egyéb lehetősége van saját álláspontjának közzétételére. A másodfokú bíróság kiemelte: a felperes kiemelt közszereplő, ezáltal a személyével kapcsolatos közlések esetében háttérbe szorul a személyiségi jogainak védelme. Az összes körülmény mérlegelésével az indítványozónak az átvett közlés tekintetében nem volt külön ellenőrzési kötelezettsége.

- [13] 2.5. A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős döntés elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezését kérte, azzal, hogy a Kúria a kereseti kérelemmel egyező tartalmú határozatot hozzon. Másodlagosan kérte, hogy a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett, a bíróság utasítsa a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára.
- [14] Az indítványozó a felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Előadta, hogy valóban nem sajtótájékoztatón elhangzottakat idézett, de ennek nem volt lényegi jelentősége. Kifejtette, helytállóan, valósághűen idézték a SPAR vezérigazgatójának előadását, a válasz közlése is megtörtént. A valóság bizonyítása nem terheli az indítványozót, mert kommentár nélkül közölt ellentétes álláspontokat közérdekű ügyben. Az ellenkérelem részletesen idézte az Alkotmánybíróság több határozatának indokolását [Abh1.; 13/2014. (IV. 18.) AB határozat (a továbbiakban: Abh2.); 3145/2018. (V. 7.) AB határozat] annak alátámasztására, hogy a politikai szólásszabadság kiemelt védelmet élvez és az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) gyakorlata alapján is az állapítható meg, hogy a téma közéleti jellegére tekintettel gyakorlatilag kötelessége volt a hírről való beszámolás.
- [15] 2.6. A Kúria a 2025. március 26. napján kelt, Pfv.IV.20.154/2025/5. számú ítéletével a jogerős döntést hatályon kívül helyezte. Az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és kötelezte az indítványozót, hogy 5 napon belül az általa szerkesztett internetes lapban a 2024. március 17-én megjelent, „A magyar oligarchák elől menekül az osztrák Spar csoport” című cikkben a cím alatt, a *lead* felett a cikkben alkalmazott átlagos betűszedéssel az alábbi helyreigazító közleményt tegye közzé: „Helyreigazítás: A portálunkon 2024. március 17-én megjelent »A magyar oligarchák elől menekül az osztrák Spar csoport« című cikkben valótlanul híreszteltük, hogy Orbán Viktor arra kérte Hans K. Reisch urat, a Spar Austria igazgatótanácsának elnökét, hogy biztosítson részesedést egy rokonának a magyar leányvállalatban”.

- [16] A Kúria az Alkotmánybíróság gyakorlatára utalva megállapította, hogy bár a sajtószabadság gyakorlása önmagában nem terjed ki a valótlanosságok közzétételére, de szükséges olyan alkotmányossági megfontolások mérlegelése, mint a közügyekre vonatkozó információk áramlásának érdeke, illetve a sajtó viszonya az általa közölt kijelentésekhez. Közéleti szereplők közvetlen megnyilatkozásairól szóló tudósítás esetén ezek a szempontok különös súllyal esnek latba (Abh1., Indokolás [41]–[42]). Egy három lépcsőből álló alapjogi teszt alapján kell állást foglalni arról, hogy az adott esetben a véleménynyilvánítási szabadságot vagy az érintett jóhírnevét kell-e előtérbe helyezni [3329/2017. (XII. 8.) AB határozat; 3357/2019. (XII. 16.) AB határozat (a továbbiakban: Abh3.)]. Elsőként azt kell vizsgálni, hogy a közlés közügyben való megszólalást jelent-e, tehát a közügyek szabad megvitatásával áll-e összefüggésben. A következő lépésben arról kell döntenie, hogy a közlés tényállításként vagy értéktételeként minősül. Végül pedig azt kell vizsgálni, hogy a korlátozás nem lépte-e túl a véleménynyilvánítás határát: a véleménysszabadság már nem nyújt védelmet az olyan öncélú, a közügyek vitatásának körén kívül eső, így a magán-, vagy családi élettel kapcsolatos közlésekkel szemben, amelyek célja pusztán megaláztatás, illetve a bántó vagy sértő kifejezések használata, vagy más jogsérelem okozása.
- [17] Az első kérdésre – a rendes bíróságokkal egyezően – a Kúria utalva az Abh2.-re, azt a választ adta, hogy a cikk témája egyértelműen közügyek vitatásához kapcsolódik, ezért a véleménynyilvánítás szélesebb körű védelmét élvez.
- [18] A második kérdést illetően a Kúria az Alkotmánybíróság gyakorlatát felhívva akként foglalt állást, hogy a cikkben szereplő közlés – miszerint „Orbán Viktor már kérte a kereskedelmi multitól: engedje meg rokonának, hogy befektessen a magyar leányvállalatba. Alapvetően a magyar kormány részesedésen keresztül akarja átvenni a cégünk tulajdonjogát. Megjegyezte, hogy ez nem egyedi eset.” – tényállításként minősül. A közügyek intenzív vitájában résztvevők jogi felelősségre vonásához viszont nem elegendő annak kimutatása, hogy a vizsgált megszólalás bizonyos elemei ténylegesen, objektív módon cáfolhatók. A kijelentés értékelését arra is figyelemmel kell elvégezni, hogy a közlés milyen valódi jelentést hordoz a befogadók számára. A mérlegelés tehát egyértelműen túlmutat a kijelentés elemeinek pusztán bizonyíthatósági tesztrel történő vizsgálatán, és az ügy valamennyi körülményének értékelését igényli. Ha az egymásra tett kijelentések közvetlenül a politikai szereplők politikai tevékenységére, programjára, vagy közéleti hitelességére, alkalmasságára vonatkoznak, akkor – még ha állító módon fogalmazták is meg – vélelmezhető a közlés véleményként való értelmeződése {Abh3., Indokolás [29]; 3217/2020. (VI. 19.) AB határozat, Indokolás [38]; 3111/2022. (III. 23.) AB határozat, Indokolás [29]–[32]}.
- [19] A Kúria álláspontja szerint az Alkotmánybíróság bemutatott gyakorlata azonban nem értelmezhető oly módon, hogy közéleti kérdésekben zajló vita ismertetése esetén a valótlan tényállítások önmagában, a közéleti vitára tekintettel automatikusan véleménynek minősülnének. Minden esetben vizsgálni kell a vitatott tényállítást,

híresztelt közlés adott sajtóközleményben betöltött szerepét, súlyát, az eset összes körülményét, annak megítélésénél, hogy a vitatott tényállítás az olvasók, a befogadók számára ténylegesen véleményként értelmeződik, vagy sem.

[20] A harmadik kérdést illetően a Kúria ugyancsak az Alkotmánybíróság gyakorlatára hivatkozva kifejtette, hogy a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága a valónak bizonyult tények tekintetében korlátlanul, míg a hamis tény állításával vagy híreszteléssel szemben már csak akkor véd, ha a híresztelő nem tudott a hamisságról, és a foglalkozás által megkívánt körültekintést sem mulasztotta el (Abh2., Indokolás [41]). Az Alkotmánybíróság 3/2015. (II. 2.) AB határozata alapján rámutatott, hogy a sajtó feladata és joga, hogy a közügyek alakulására befolyással levő történeteket, körülményeket, összefüggéseket feltárja és ezeket a nyilvánosság tudomására hozza. Azonban ez a kötelezettség nyilvánvalóan csak a valós események, létező történetek, tények, összefüggések bemutatására vonatkozó kötelezettséget jelent, és nem terjed ki az ellenőrizetlen, valótlan megállapítások megtételére. Emiatt az olyan sajtóközlemény valóságát is általában a sajtószerv köteles bizonyítani, amely híven közli más személy tényállítását, nyilatkozatát, vagy átveszi más (sajtó)szerv közleményét. A jogsértő tartalom bármilyen módon történő hozzáférhetővé tétele híresztelést jelent, más személy jogsértő nyilatkozatának továbbadásáért pedig a híresztelő a jogszabály rendelkezése folytán önmagában a továbbítás megtörténte miatt objektív felelősséggel tartozik. A Kúria hangsúlyozta ugyanakkor, hogy a sajtó objektív felelősségének legalább részleges feloldása lehetséges: a közéleti szereplők sajtótájékoztatóján a közügyek vitájával egymást érintően tett kijelentésekről hűen, saját értékelés nélkül tudósító, a közlések forrását egyértelműen megjelölő és a jó hírnevet esetleg sértő tényállításokkal érintett személy cáfolatának is helyet biztosító, vagy a válaszadás lehetőségét felkínáló médiatartalom-szolgáltató tevékenységét nem lehet a személyiségi jogsértés polgári jogi szankcióit megalapozó híresztelésként értékelni.

[21] Az előzőekben írtakat a konkrét ügyre vonatkoztatva a Kúria megállapította: a nyilatkozatban szereplő tény valóságtartalmát az indítványozó nem ellenőrizte, azt a perben nem bizonyította. Nem merült fel adat arra sem, hogy a nyilatkozó személy által tett állításának igazolására bármilyen bizonyíték, hangfelvétel vagy bármilyen irat, feljegyzés rendelkezésre állna. Mindezek alapján a Kúria szerint a perben sérelmezett közlés valótlan tényállításnak minősül. Az indítványozó nem tett eleget azon kötelezettségének, hogy a híresztelt közléssel ellentétes érdemi álláspontot ismertesse. A felperes munkaszervezetéhez másik sajtószerv által eljuttatott kérdést ugyanis nem mutatta be, nem nyert igazolást az, hogy a megkeresés bármilyen módon kiterjedt a perbeli közlésre, vagyis a felperes által a multicéghez intézett „kérésre” vagy „javaslatra”. A kormányzati szervtől idézett rövid közlés adott kérdésben érdemi álláspontot nem közvetít. Az internetes sajtóközlések esetében az olvasók számára bevett fordulat annak ismertetése, hogy a sajtószerv részéről

megkeresik a közöltekkel ellentétes álláspont megismerésére a vitában részt vevő másik felet és azt jelzik az olvasóknak, hogy a válasz megérkezése esetén a cikket frissíteni fogják. Jelen esetben a „minden egyéb állítás valótlan” válasz közlése az olvasók számára nem jelenti azt, hogy a cikk által kiemeltnek tekintett közlésre konkrétan vonatkozna. A kúriai ítélet szerint a kormányzati szervhez a másik sajtószerv által intézett kérdések pontos szövege a következő volt: „Valóban elhangzott-e a magyar kormány részéről utalás állami tulajdonszerzésre a Sparban; Attól függetlenül, hogy ilyen elhangzott-e, tervez-e a magyar állam tulajdonszerzést a magyarországi Sparban; Ha nem tervez magától ilyet, élne-e a lehetőséggel, ha erre alkalom nyílna; Mi a kormány álláspontja a Spar anyavállalatának az Európai Bizottsághoz intézett panaszáról”.

- [22] A Kúria szerint nem lehet figyelmen kívül hagyni azt a körülményt sem, hogy igen jelentős súlyú állítás híresztelésére került sor. Az a bizonyítatlanul maradt kijelentés, hogy a felperes családtagja részére kért tulajdonosi részesedést, a felperes személyét érintően nem lényegtelen, hanem jelentős súlyú állítás, mindenképpen indokolta a másik fél álláspontjának ismertetését, kutatását, konkrétan az adott kérdés vonatkozásában. A Kúria szerint a perbeli közléssel ellentétes álláspont érdemi bemutatására a cikkben nem került sor.
- [23] A jogkövetkezmény megállapítása körében a Kúria kiemelte, hogy a sajtó-helyreigazítás elrendelése a lehető legminimálisabb beavatkozásnak minősül a sajtószerv érdemi tevékenységébe, vagyis nem okoz „*chilling effect*”-et, nem jár különösebb költségekkel sem. A helyreigazítási kötelezettség elkerülése érdekében, nem támaszt semmilyen rendkívüli kötelezettséget a sajtószerv irányába, kizárólag azt, hogy a más sajtószervtől átvett sajtóközlemény esetében is az átvevő sajtószerv legalább kísérletet tegyen a másik fél álláspontjának megismerésére, illetve közzétételére. A sajtó-helyreigazítás elrendelése érdemben nem érinti a közügyekre vonatkozó információk szabad áramlását, nem tartalmaz „büntetést”, vagy kártérítési kötelezettséget, teljesítése külön költségeket nem igényel és nem jelenti a perbeli cikk törlésének kötelezettségét sem.
- [24] 3. Az indítvány – az Alkotmánybíróság és az EJEB gyakorlatát is idézve – a következőket tartalmazza.
- [25] 3.1. Az Alaptörvény IX. cikk (1)–(6) bekezdéseinek megsértését egyrészt azért állítja az indítványozó, mert olvasata szerint a 30/1992. (V. 26.) AB határozat nyomán a véleménynyilvánítás szabadsága a valótlan tényállításokra is kiterjed, mivel a közügyeket érintő szólások tartalmukra tekintet nélkül élvezik ezen alapjog védelmét.
- [26] Az Alaptörvény hivatkozott rendelkezéseinek sérelmét az indítványozó másrészt azért állítja, mert amennyiben tényállításnak is minősülne a kifogásolt közlés, az Abh1. alapján a sajtót nem terheli a valóság bizonyítása, mivel közszereplő nyilatkozatát

teljes szöveghűséggel és a maga teljességében közölte a nyilvánosság felé. Az indítványozó kiemelte továbbá, hogy a felperes álláspontját is megjelenítette, amelyre szerinte azért volt elegendő egy másik sajtótermékből átvett idézet, mert hiába kereste volna a felperest vagy annak munkaszervezetét, az úgysem adott volna a másik sajtótermékben korábban közölt álláspontjától eltérő választ. Összességében az érintettek álláspontját pontosan és kiegyensúlyozottan közvetítette.

- [27] 3.2. Az indítványozó szerint a Kúria döntése az Alaptörvény E) cikkét azért sérti, mert figyelmen kívül hagyta az uniós jogot. Ezzel kapcsolatban azonban indokolást nem adott elő.
- [28] 4. Az Alkotmánybíróság elsőként azt vizsgálta, hogy az indítvány a befogadás feltételeinek megfelel-e.
- [29] 4.1. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint alkotmányjogi panaszt a 27. § (1) bekezdésében meghatározott esetben a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. A panasz e követelménynek megfelel, mivel az indítványozó jogi képviselője 2025. április 23-án vette át a Kúria ítéletét, az alkotmányjogi panaszt pedig – elektronikusan, az elsőfokú bíróság útján – 2025. június 2. napján terjesztette elő. A jogi képviselő szabályszerű meghatalmazását csatolta.
- [30] 4.2. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet érdemben vizsgálta, ezért az ügy érdemében hozott döntésnek minősül. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság ítéletével szemben nincs helye jogorvoslatnak. Erre figyelemmel az Abtv. 27. § (1) bekezdéséből fakadó ezen befogadási feltételnek is eleget tesz az indítvány. Az indítványozó a támadott bírósági döntés alapjául szolgáló eljárásban félként vett részt, ezért érintetti minősége megalapozott.
- [31] 4.3. Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti panasz az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának sérelmére alapítható.
- [32] E feltétel vizsgálata körében az Alkotmánybíróság az Alaptörvény I. cikk (4) bekezdése – amelynek értelmében a törvény alapján létrehozott jogalanyok számára is biztosítottak azok az alapvető jogok, valamint őket is terhelik azok a kötelezettségek, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak – alapján figyelembe vette azt, hogy az indítványozó nem természetes személy, hanem sajtószerv.
- [33] Az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdése {3350/2022. (VII. 25.) AB határozat (a továbbiakban: Abh4.), Indokolás [21]} és (2) bekezdése {3324/2022. (VII. 21.) AB határozat (a továbbiakban: Abh5.), Indokolás [14]} olyan tartalmat hordoznak,

amelyek az indítványozót megillető, Alaptörvényben biztosított jognak minősülnek {3203/2025. (VI. 23.) AB határozat, Indokolás [38]}.

- [34] Az Alaptörvény IX. cikk (4) és (5) bekezdése kapcsán rámutat az Alkotmánybíróság, hogy mivel az indítványozó nem természetes személy, sem emberi méltósággal [Alaptörvény IX. cikk (4) bekezdés], sem közösséghez tartozásból fakadó méltósággal [Alaptörvény IX. cikk (5) bekezdés] nem rendelkezik, így ezen alaptörvényi rendelkezések nem hordoznak az indítványozót megillető tartalmat.
- [35] Nem hordoz továbbá az Alaptörvényben biztosított jognak minősíthető tartalmat az Alaptörvény E) cikke {3202/2025. (VI. 23.) AB határozat, Indokolás [40]}, valamint a IX. cikk (3) bekezdése és (6) bekezdése.
- [36] A fentiekből következik, hogy a befogadhatóság ezen követelményének az indítványnak csak az Alaptörvény IX. cikk (1) és (2) bekezdéseivel kapcsolatos elemei felelnek meg.
- [37] 4.4. Az Abtv. 52. § (1b) bekezdése értelmében csak a határozott kérelmet tartalmazó alkotmányjogi panasz fogadható be, ezért az Alkotmánybíróság megvizsgálta e feltétel teljesülését is. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány e feltételnek csak részben felel meg.
- [38] Az indítványozó megjelölte az Alaptörvény megsérteni vélt rendelkezéseit, az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó rendelkezéseket [Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pont, Abtv. 27. § és 43. §], az indítvány kifejezett kérelmet tartalmaz a sérelmezett bírói döntés alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére.
- [39] Az indítványozó az alkotmányjogi panaszában nem választotta el egymástól az Alaptörvény IX. cikk (1)–(6) bekezdésére vonatkozó jogi érvelését. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány hivatkozik az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésében deklarált véleménynyilvánításhoz való jog sérelmére is. A jelen ügyben azonban az indítványozó a kifogásolt cikkében nem a saját álláspontját, véleményét közölte, hanem egy másik sajtótermékben megjelent írást szemlézett, ezért az általa előadott érvelést – minthogy az a legszorosabban a sajtószabadsághoz kapcsolódik – az Alkotmánybíróság az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdése körében értékelte {lásd hasonlóan: Abh4., Indokolás [21]; Abh5., Indokolás [13]}.
- [40] Az előzőekben írtak alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában foglalt indokolási kötelezettség követelményének az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem felel meg, ezért az indítvány ezen alaptörvényi rendelkezésekre vonatkozó érvelése érdemi elbírálásra nem alkalmas.
- [41] A fentiek szerint az indítvány az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdése tekintetében tesz eleget a határozottság követelményének.

- [42] 4.5. Az Abtv. 29. §-a alapján az – egyéb törvényi feltételeknek megfelelő – alkotmányjogi panasz akkor fogadható be, ha a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetőségét támasztja alá vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában is megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {pl. 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]; 21/2016. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [20]}. A feltételek meglétének vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [43] Az indítvány két okból állítja a támadott ítélet alaptörvény-ellenességét. Egyrészt azért, mert a bíróság érvelése nincs összhangban a véleménynyilvánítási szabadság ún. tartalomsemleges védelmének elvével. Ugyanakkor maga az alkotmányjogi panasz is bemutatja azt, hogy az Alkotmánybíróság híreszteléssel kapcsolatos legújabb gyakorlata a valóság bizonyítását, vagy pedig az ellenérdekű fél álláspontjának megjelenítését, illetve ennek megkísérlését megköveteli {lásd: az Abh1., indokolásának [48] és [70] bekezdése felhívását az indítvány 8–9. oldalán. Ekképpen ilyen aspektusban sem a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség lehetősége, sem alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés nem merül fel.
- [44] Az indítványozó másik érve a Kúria ítéletének alaptörvény-ellenessége kapcsán az, hogy a bíróság elmulasztotta felismerni, értékelni azt, hogy a felperes álláspontját megjelenítette a kifogásolt közlést tartalmazó cikkben. Ezzel összefüggésben az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy a IV/1739/2025. számú ügyben (a továbbiakban: Abh6.) elfogadott határozatban egy, a jelen ügy tényállásával lényegileg megegyező tényálláson nyugvó ügyben a jelen indítvánnyal tartalmilag azonos érvelést tartalmazó alkotmányjogi panaszt elutasított. Az Alkotmánybíróság az Abh6.-ban elfogadott határozatában rögzítette, hogy a Kúria helyesen értelmezte az Alkotmánybíróság gyakorlatából levezetett, az ellenérdekű fél álláspontjának megjelenítésével kapcsolatos követelményt akként, hogy az az ellenérdekű fél érdemi álláspontjának ismertetését feltételezi, vagy annak a sajtószerv általi megkísérlését. A Kúria részletes indokolását adta a jelen ügyben (is) annak, hogy e feltételek miért hiányoznak: az indítványozó – alkotmányjogi panaszban előadottak szerint is – elmulasztotta a felperest megkeresni és így lehetőséget adni a kifogásolt közléssel kapcsolatos álláspontjának kifejtésére, a másik sajtószerv kérdéseire adott válaszok pedig azért nem tekinthetők a kifogásolt közlés érdemi cáfolatának, mert a másik sajtószerv nem a kérdéses tényállításra vonatkozó kérdéseket tett fel a felperesnek. Ennélfogva az indítvány ezen elemével kapcsolatban sem merül fel az Abtv. 29. §-a szerinti befogadási feltételt megalapozó körülmény.
- [45] 5. Mindezek alapján az Alkotmánybíróság arra a következtetésre jutott, hogy az indítvány nem tartalmaz olyan indokot, ami alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vetne fel, vagy a bírói döntés érdemére kiható alaptörvény-ellenesség

kételyét támasztaná alá, ezért azt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)* pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére visszautasította.

Budapest, 2025. december 2.

Dr. Juhász Miklós s. k.,
tanácsvezető, előadó alkotmánybíró

Dr. Hende Csaba s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Polt Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Réka s. k.,
alkotmánybíró